

Reclame voor buitenlandse casino's mag onder bepaalde voorwaarden verboden worden

Een lidstaat mag reclame voor casino's in een andere lidstaat verbieden wanneer daar geen gelijkwaardige spelersbescherming wordt geboden

In Oostenrijk is voor het maken van reclame voor casino's in het buitenland een voorafgaande vergunning nodig. Om die te krijgen dient de exploitant van een in een andere lidstaat gelegen casino aan te tonen dat de wettelijke spelersbescherming in die staat „ten minste overeenkomt” met die van de Oostenrijkse wettelijke regeling ter zake. Volgens deze laatste is de toegang tot casino's uitsluitend voorbehouden aan meerderjarigen, moet de casinoleiding het gedrag van de spelers observeren om uit te maken of de frequentie en de intensiteit van hun deelname aan het spel een bedreiging vormen voor hun bestaansminimum, en kunnen bezoekers rechtstreeks een civiele vordering tegen de casinoleiding instellen wanneer deze verplichtingen niet worden nagekomen.¹

De Sloveense vennootschappen HIT en HIT LARIX exploiteren casino's in Slovenië. Zij hebben bij de Bundesminister für Finanzen (bondsminister van Financiën, Oostenrijk) een vergunning aangevraagd om in Oostenrijk reclame te maken voor hun in Slovenië gelegen casino's. Het ministerie heeft die aanvragen afgewezen op grond dat HIT en HIT LARIX niet hadden aangetoond dat de Sloveense wettelijke bepalingen inzake kansspelen een niveau van spelersbescherming garandeerden dat vergelijkbaar was met dat in Oostenrijk.

Het Verwaltungsgerichtshof (administratief hof, Oostenrijk), waarbij HIT en HIT LARIX tegen deze weigeringsbeschikkingen zijn opgekomen, wenst van het Hof van Justitie te vernemen of een regeling als de Oostenrijkse verenigbaar is met de door het Unierecht gewaarborgde vrijheid van dienstverrichting.

In zijn arrest van heden brengt het Hof om te beginnen in herinnering dat de kansspelregeling tot de gebieden behoort waarop er tussen de lidstaten aanzienlijke morele, religieuze en culturele verschillen bestaan. Bij gebreke van harmonisatie op dit gebied zijn de lidstaten bijgevolg vrij om hun beleidsdoelstellingen op het gebied van kansspelen te bepalen en om het gewenste beschermingsniveau nauwkeurig te omlijnen.

De enkele omstandigheid dat de ene lidstaat voor een ander stelsel van bescherming heeft gekozen dan de andere lidstaat, kan dus geen invloed hebben op de beoordeling van de evenredigheid van de ter zake getroffen regelingen. Deze dienen enkel te worden getoetst aan de door de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat nagestreefde doelstellingen en aan het niveau van bescherming dat zij willen waarborgen.

In het licht hiervan antwoordt het Hof dat het recht van de Unie zich niet verzet tegen de Oostenrijkse regeling wanneer voor de verkrijging van de vergunning om reclame te maken enkel het bewijs wordt geëist dat de toepasselijke regeling van de andere lidstaat bescherming van een in wezen gelijkwaardig niveau tegen de gevaren van het spel biedt als zijzelf.

¹ Volgens de Oostenrijkse regering heeft de toepassing van deze preventieregeling tot een aanzienlijke beperking van het aantal spelers geleid, aangezien in 2011 aan meer dan 80 000 personen een beperking of een verbod van toegang tot de Oostenrijkse casino's is opgelegd. Bovendien is het aantal casino's in Oostenrijk tot maximum 15 beperkt.

Een dergelijke regeling, die de vrijheid van dienstverrichting beperkt, wordt gerechtvaardigd door het doel om de bevolking te beschermen tegen de gevaren van kansspelen. Gelet op dit doel, lijkt zij exploitanten van buitenlandse casino's geen overdreven last op te leggen en is zij bijgevolg mogelijksterwijs in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

Anders is het evenwel – zodat een dergelijke regeling als onevenredig moet worden beschouwd –, indien die regeling eist dat in de andere lidstaat identieke regels gelden, of indien zij regels zonder rechtstreeks verband met de bescherming tegen de gevaren van het spel stelt.

Het staat hoe dan ook aan de nationale rechter om zich ervan te vergewissen dat de bestreden wettelijke bepalingen de vergunning om reclame te maken voor in een andere lidstaat gevestigde kansspelinrichtingen enkel afhankelijk stellen van de eis dat de regeling van deze laatste in wezen gelijkwaardige waarborgen biedt als de nationale regeling ten aanzien van het rechtmatige doel particulieren te beschermen tegen de gevaren van het kansspel.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106